

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

17. LEDNA 2016

Z obsahu:

Znamení Svatého roku

Katecheze Svatého otce
Františka
při generální audienci
16. prosince 2015 na
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Úsměv žebračky

Satoko Kitahara podala
pokorné svědectví o víře
- strana 4 -

Suma o darech svatého Josefa (11)

Isidoro Isolani OP
- strana 8 -

Jak se může výchova podařit

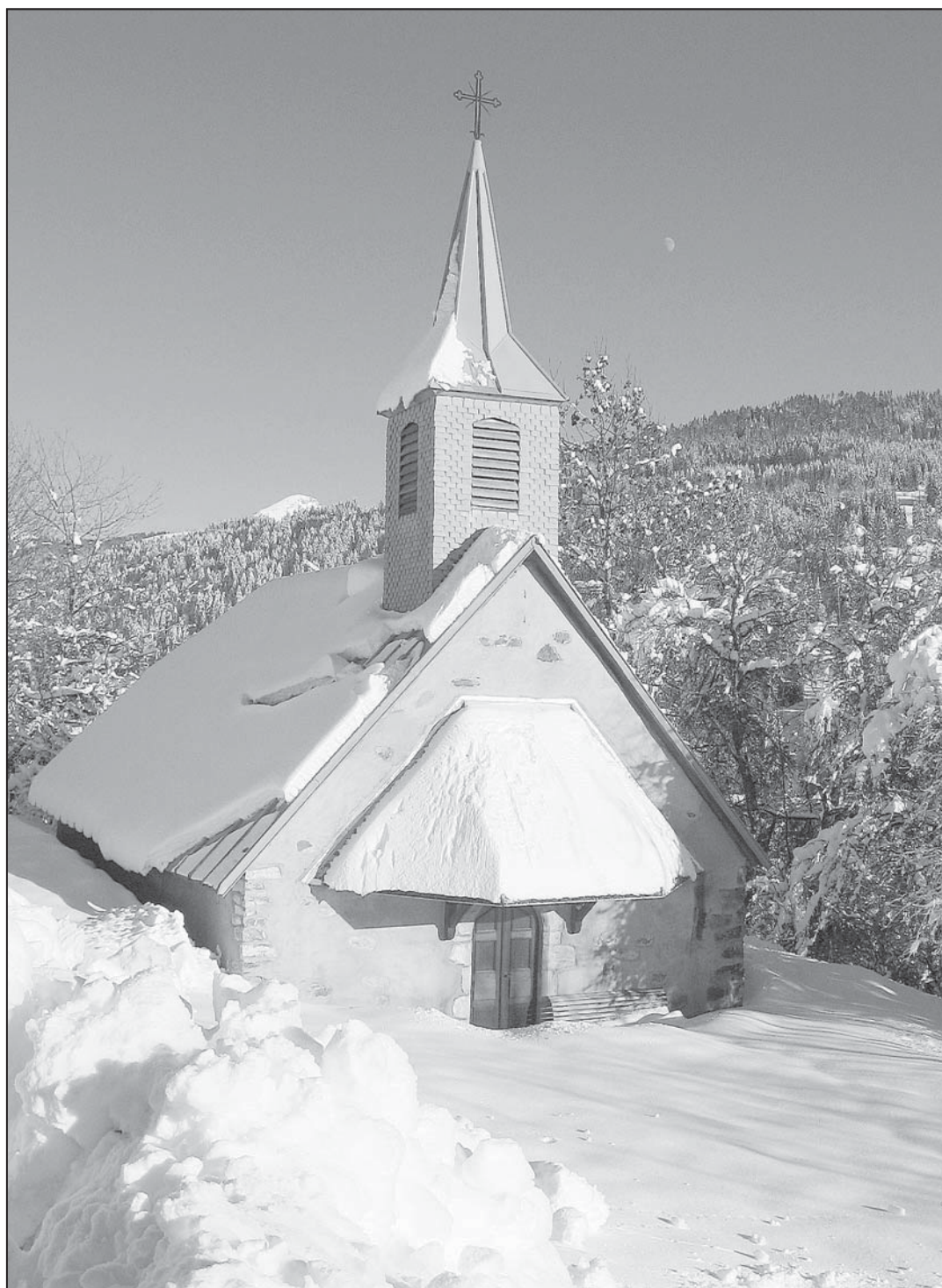
Christa Mevesová
- strana 9 -

Ruský antikatolicismus (1)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

Ojedinelý archeologický nález u Genezaretského jezera

- strana 13 -

Znamení Svatého roku

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
16. prosince 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Minulou neděli byla otevřena Svatá brána římské katedrály, baziliky sv. Jana v Lateránu a otevřely se brány milosrdenství katedrál všech diecézí světa a také svatyní a kostelů, které určili biskupové; Svatý rok probíhá v celém světě, nejenom v Římě. Přál jsem si, aby toto znamení Svaté brány měla každá místní církev a Svatý rok milosrdenství se tak mohl stát zkušeností každého člověka. Tímto způsobem byl Svatý rok zahájen v celé církvi a slaví se v každé diecézi jako v Římě, proto také první Svatá brána byla otevřena v srdci Afriky a Řím je viditelným znamením všeobecného společenství. Kéž se toto církevní společenství stává stále intenzivnějším, aby církev

byla ve světě živým znamením lásky a Otcova milosrdenství.

Také datum 8. prosince mělo podtrhnout tento požadavek tím, že spojilo začátek Svatého roku s padesátiletým výročím zakončení druhého vatikánského ekumenického koncilu. Koncil totiž rozjímal o církvi a prezentoval ji ve světle mystéria společenství. Církev je roztroušena po celém světě a členěna do mnoha místních církví, ale vždycky je jen jedinou církví, kterou Ježíš Kristus chtěl a pro niž sám sebe obětoval. Jedinou církví, která žije ze společenství s Bohem. Toto mystérium společenství, které z církve činí znamení Otcovy lásky, roste a zraje v našem srdci, až nám láska, kterou v Kristově kříži rozpoznáváme a do níž se hroužíme,

umožní milovat tak, jak On miluje nás. Jde o bezmeznou lásku, jejíž tvář je odpuštění a milosrdenství.

Avšak milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce** a umožňuje samotnému Božimu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.

Toto velké znamení křesťanského života se potom přetváří na mnoho jiných znamení, která jsou pro Svatý rok charakteristická. Myslím na ty, kdo budou procházet některou ze Svatých bran, které jsou v tomto jubilejním roce opravdovými branami milosrdenství. Brána označuje samotného Ježíše, který řekl: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn;

Dokončení na str. 13

Skončila doba vánoční a jsme na začátku první části liturgického mezidobí. Člověk by si mohl říci, že „teď bude klid, než se budeme postit a rozjímat Kristovo utrpení“. Taková myšlenka je však velkým omylem, který vede k duchovní lenosti a postupné ztrátě láskyplného vztahu k Trojjedinému Bohu. V životě katolické církve najdeme i v tomto období spoustu podnětů pro každodenní duchovní boj za spásu duše a mnoho příkladů svatých a blahoslavených mužů a žen, od nichž lze čerpat potřebnou sílu pro praktické naplnění svého vztahu s Bohem. Zůstávejme tedy v radostném prožívání Boží přítomnosti zde na tomto světě, jak jsme ji slavili o svátcích Ježíšova narození!

Hledáme-li povzbudivé příklady pro naši cestu spásy, můžeme směle pohlédnout i do života těch, jejichž proces blahorečení teprve probíhá. A takovou osobou je i Satoko Kitahara, v jejímž duchovním zrání jistě najdeme styčné body s naší vlastní zkušeností života s Bohem a pro Boha. (str. 4–7) Důležitým postojem v jejím životě, i když trochu skrytým, je její důvěra v Pannu Marii. Každý, kdo zkusil svůj život svěřit do rukou Matky Boží,

Editorial

ví, že ona je dárkyní obrovských milostí, které v konečném důsledku pomáhají člověku na cestě za Kristem, a tedy ke spáse. V Týdnu modliteb za jednotu křesťanů, který je pod patronací právě Panny Marie, je dobré toto si hlouběji uvědomit a prosit ji, aby otevřela srdce všech zbloudivých ovcí k poznání a přijetí pravé víry, jejíž základy položil sám Ježíš a jejímiž sloupy jsou učení apoštolů a neporušená Tradice katolické církve.

Probíhající Svatý rok milosrdenství by pak měl být otevřenou pobídkou pro každého člověka, aby hledal a našel, případně obnovil či posílil víru v Trojjediného Boha, jediného Dárce věčného života, pravého Stvořitele a Spasitele. A každý, kdo chce upřímně odpovědět na Boží milosrdnou lásku k člověku, musí pochopit, že je nutné vyznat se z vlastní nedostatečné (nebo žádné) lásky k Němu, z čehož pramení veškeré hříšné jednání člověka. Slovy papeže Františka: „Důležitým znamením Svatého roku je zpověď.“ Kéž tato slova nezaniknou v množství mnoha jiných, lidskému uchu více lahodících!

Vždyť kdo může říct, že miluje Boha, když by nechtěl uznat lidskou nedostatečnost své lásky? Bůh je sice milosrdný ke všem, ale kdo odmítá jeho lásku svojí pýchou, neláskou či nezájmem, je vystaven mnohem více Boží spravedlnosti...

Pro věřícího člověka se nabízí rovněž zajímavá spojitost s dnešním Janovým evangeliem. Pouze s Ježíšem a s mocnou přimluvou a pomocí Panny Marie můžeme „uchovat dobré víno“ až do konce svého života. To však znamená být poslušen Božích příkazů, které dostáváme z lásky k nám, abychom nemuseli hledat cestu vedoucí ke spáse – stačí po ní jít. A když sejdeme z této cesty, pokorně se z toho vyznat, přijmout následky svého zbloudění (provinění) a upřímně se snažit o nápravu, která je praktickým vyjádřením naší obnovené lásky k Bohu.

Prosme tedy Matku Boží o milost, abychom si i v této době těžkých zkoušek uchovali svoji víru a duchovní spojení s jejím Synem Ježíšem, aby nás pak On sám přivedl do království svého Otce v nebi. To necht' je pro nás každodenním naplněním Božího plánu spásy i v době liturgického mezidobí!

Daniel Dehner

Ježíš přijal pozvání na svatbu a mezi hosty je také jeho Matka. Dveře tohoto pohostinného domu jsou otevřeny i pro ty, které pozvání přivedou s sebou. Takové jsou obyčejně zdejší pohostinnosti. Oděj se *svatebním šatem*⁽¹⁾ a připoj se k prvním Pánovým učedníkům. Poďěkuj Ježíši a Marii, že je smíš doprovázet. Využij této příležitosti a pověz jim, že mají i v tvém domě a u tvého stolu vždy své místo a že je pokládáš za své nejbližší hosty ve chvílích šťastných i obtížných. Až budeš blahopřát novomanželům, blahopřej jim také k jejich rozhodnutí pozvat k sobě Marii a jejího Syna.

Všimni si, s jakou nenuceností a srdečnou účastí se Pán zapojil do svatebního veselí a sám přispívá k radostné pohodě celé společnosti. Chce i při této příležitosti více rozdávat než přijímat. Nikdo ze svatebčanů netuší, že jeho Srdce má více důvodů k radosti než ostatní přítomní. Tato svatební hostina je pro něho obrazem jiné, věčné hostiny u jeho Otce, na kterou přišel pozvat všechny lidi. Jeho vlídnost a radostná srdečnost nejsou jen společenskou konvencí, je to také pozvánka na jeho svatbu. Je tu však ještě jedno srdce, které nemyslí jen na sebe a na přítomný okamžik. Mateřské srdce Mariino s intuicí sobě vlastní postřehlo to, co si zatím neuvědomil ani *správce svatby*. Hostitelé špatně odhadli své možnosti, a tak se blíží nemilá chvíle, kdy vyjde najevo, že *nemají víno*. Ale stejně tak nikdo netuší, že mezi pozvanými je také ta nejpozornější a nejlaskavější Přímluvkyně, která nedopustí, aby nastávající společný život mladé dvojice byl poznamenán trapnou vzpomínkou na nevydařenou svatbu. Sleduj Marii pozorně a uvidíš, jak taktně a diskrétně svěří tu starost svému Synu. Jsi vlastně jediný, kdo zaslechne její tiché upozornění, které je současně prosbou: *Nemají víno*.

Ježíš si tě proto pozval k této situaci, abys viděl názorně, jak jedná Mariino mateřské Srdce: prosí za tebe ještě dříve, než si sám uvědomíš, jak velice potřebuješ její zastání. Ona nejen včas rozpoznává, co ti hrozí, ale také nejlépe ví, na koho je třeba se obrátit. Z toho tedy poznáváš, jak je pro tebe důležité, aby ses nikdy nevzdával z její společnosti.

Jsi překvapen Ježíšovou odpovědí? Vysvětlení hledej u samotné Matky. Zůstala zcela klidná a nijak dále nenaléhá, pro-

Počátek divů

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Udělejte všechno, co vám řekne.

tože ví, na co její Syn myslí. Do tohoto zvláštního případu bude zapojen ještě někdo třetí. To, s čím se Maria svěří Ježíši, Syn tlumočí svému Otcí. On nejlépe zná pravý čas a způsob. Všechno se vyřeší podle jeho vůle. Maria se nyní odebírá za těmi, kteří nehodují, ale starají se a pracují, aby hostům ničeho nescházelo. Jdi se podívat, jak nenápadně a tiše připravuje nezbytné podmínky pro *počátek divů* svého Syna. Tak jedná mateřské Mariino Srdce.

Nepřeslechni, co vlastně žádá od těchto lidí: je to to nejpodstatnější, a přitom je to překvapivě prosté: *Udělejte všechno, co vám řekne*.

Maria ti předává klíč k zázrakům do tvých rukou. Důležitější než říkat Bohu, co by měl pro tebe udělat, je udělat nejdříve důsledně všechno to, co ti říká On. Všechny tvé starosti nejsou k ničemu, pokud se upřímně a věrně nestaráš o to *jediné potřebné*⁽²⁾: abys plnil jeho vůli.

Naplňte nádoby vodou. K čemu je to dobré? Na to se neptej. Dej k dispozici všechno, co jsi, takový, jaký jsi, třeba jsi jen samá *voda*. Podstatné je to, aby všechny tvé vyschlé nádoby byly až po okraj naplněny nejčistší poslušností a nejryzejší pokorou a důvěrou. To rozhodující už vykoná Ježíšovo slovo. Jak prostý je zázrak, je-li vše dobře připraveno!

Naberte a odnese. Ovoce proměny, kterou způsobila Ježíšova milost, není určeno jen pro tebe. *Nabírej a odnášej*, aby stolu jícím nic nechybělo a aby všichni mohli chválit Ženicha.

Vrať se do hodovního sálu. Všichni jsou spokojeni. Dostává se jim *dobrého vína*, a přitom ani netuší, *odkud je*. Ty neúčinnější divy se dějí docela diskrétně. Jejich smyslem není budit senzaci, ale rozmnožovat dobro, aby bylo možno posloužit všem pozvaným. Pán zve k sobě všechny. Nestává se i tobě, že zaskočíš dobré víno horlivostí a zbožností, a *nevíš, odkud je*? Jednou věcí si můžeš být jist, že od tebe samého může pocházet jen *voda*. Nechápej nic jako samo-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 62,1-5

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho právo nevezje jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jako pochodně. Tu národy uvidí tvé právo a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou čelenkou v dlaní svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé potěšení“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvůj stvořitel. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh potěší z tebe.

2. čtení – 1 Kor 12,4-11

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává od téhož Ducha víry, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluj každému zvlášť, jak chce.

Dokončení na str. 9

zřejmost. Marii a jejímu Synu vděčíš za všechny zázračné proměny, které v tobě uskutečnili a dále konají a o kterých ani nevíš. *Co zdarma dostáváš, zdarma rozdávej*.⁽³⁾ A pamatuj si, jak dobré je mít u sebe pozornou a mateřsky starostlivou Prostřednici a Přímluvkyni.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 22,11; ⁽²⁾ srov. Lk 10,42;

⁽³⁾ srov. Mt 10,8

Úsměv žebračky

V katolické, tedy v celosvětové církvi se ve všech dobách pronikavě odzrcadluje rozličnost věřících různých ras, národů a kultur, kteří slova Kristova evangelia brali vážně a konkrétně je uplatňovali ve vlastním životě. U nás v Evropě je málo známý působivý příklad mladé lékárnice z Japonska. Satoko Kitahara podala pokorné svědectví o víře, což mnohé v jejím okolí inspirovalo k duchovním – božským věcem a změnilo je k lepšímu. Satoko ani po letech neztratila nic ze síly svého křesťanského svědectví a mariánského vyzarování.

Byl pěkný jarní den 20. března 1948, když se Satoko, mladá studentka farmacie, vydala ze svého domova, vznešeného aristokratického sídla na předměstí Tokia, navštívit v Jokohamě svoji kamarádku ze školy.

Uplynuly pouhé tři roky od doby, co císař Hirohito po výbuchu atomové bomby v Hirošimě a Nagasaki kapituloval a památnými slovy „snést nesnesitelné“ promluvil ke svému národu, aby jej povzbudil. Jeho slova lidé poslouchali jako omračení.

Třináct milionů Japonců ztratilo po válce střechu nad hlavou. Ve zničeném Tokiu žily desetitisíce lidí jako potkani ve zřícených plechových boudách a chatrčích. Denní příděl stravy sestával ze dvou misek rýže, ale ještě horší byla beznaděj a hrozně stoupající počet sebevražd.

Také elegantně oblečené děvče Satoko se trápilo mnohými otázkami o pravém smyslu života a rovněž při procházce Jokohamou s přítelkyní rozebíraly toto téma. Když procházely kolem kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Satoko pocítila nutkání vejít dovnitř. Ale ani jedna z těchto dvou kamarádek ještě ni-

kdy nevstoupila do katolického kostela, a tak se pokoušely zorientovat se v tomto pro ně cizím prostředí. Vlevo vpředu na bočním oltáři se nacházela socha ženy s klečícím děvčetem před ní. Jak se Satoko později dozvěděla, to děvče byla svatá Bernadetta. „Poprvé jsem viděla sochu Panny Marie,“ řekla, vzpomínajíc na tento dojmavý moment: „Upřeně jsem hleděla na sochu a pocítovala přitom silnou, nevysvětlitelnou přitažlivost. Už od dětství jsem cítila tuto neurčitou, ale silnou touhu po něčem úplně čistém; a to mě neustále provázelo.“

Milující Boží prozřetelnost

Satoko se zamyšlená vrátila do Tokia, ale nevěděla, co si počít se zážitkem před lurdskou sochou. Studium na univerzitě ji však znovu cele pohltilo a v březnu 1949 je jako farmaceutka úspěšně ukončila. Vnitřně stále hledající, odmítla dvě lákavé pracovní nabídky i několik nabídek k sňatku, mezi jiným také nabídku jistého lékaře s vlastní klinikou. Její otec, známý univerzitní profesor, velkoryse toleroval toto její rozhodnutí: „Matka a já

Satoko byla doma obklopena služebnictvem, a když jednou viděla děti z „Města mravenců“ s prázdnými koši na zádech, jak tahají za sebou vozíky, řekla: „Také já půjdu s vámi. Ale jděte kousek přede mnou!“ – „Popravdě, chyběla mi odvaha vzít svůj vlastní vozík. Ve své slabosti pro pěkná kimona jsem i dnes byla vkusně oblečená a najednou se mi zdálo nemožné jít spolu se špinavými dětmi. Pokradmu a rozpačité jsem všude možné začala sbírat nějaký odpad na ulicích Tokia. Když jsem se napřímila, z ničeho nic jsem ke svému velkému překvapení stála tvář v tvář našemu sousedovi. Jak trapné! Ó, jak hrozně jsem se cítila! Tvář jsem měla celou rudou. Ale hned v následujícím okamžiku jsem se začala modlit a vnitřně jsem zvolala: »Maria!« Ihned po této modlitbě jsem byla zcela osvobozena od veškeré falešné ohleduplnosti vůči lidem. Otočila jsem se, přitáhla si prázdný vozík a už jsem byla na ulici. Jak jsem tak chodila, vzpomněla jsem si na odpověď Panny Marie, kterou dala andělovi: „Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Alžběta Satoko (20 let) v den svého křtu. Záměrně si na tento svátek neoblékla svoje oblíbené barevné kimono, ale svatební šaty se závojem. To byl její tajný slib Ježíši, patřit mu zcela jako jedna ze sester, které své „ano“ říkají Pánu rovněž v čistě bílém oblečení.

ti nikdy nebudeme bránit zvolit si zcela svobodně vlastní životní cestu, pokud budeš žít dobře.“

Když krátce nato 20letá Satoko doprovázela svoji malou sestru Choko o jejím prvním školním dni do soukromé katolické školy španělských sester, hluboce dojatá slyšela v úvodní řeči tato slova: „Bůh ve své milující prozřetelnosti přivedl vaše děti do této školy.“ Satoko pocházela z aristokratické rodiny, která měla až do 19. století za sebou neporušenou tisíciletou tradici šintoistických kněžských předků. Doufala, že se napříště dozví více o „milující Boží prozřetelnosti“, protože – i když ovládala více cizích jazyků a byla vynikající klavíristkou – o ní ještě nikdy neslyšela.

Dva měsíce poté, v květnu 1949, doprovázela Satoko znovu svoji malou sestru Choko do školy. Potkala je jistá mladá sestra, a když se Satoko podívala do její klidem prozářené tváře, naplnila ji ta stejná touha po něčem zcela čistém, jako tehdy v kostele Nejsvětějšího Srd-

► ce Ježíšova v Jokohamě. Ale protože nevěděla, co s tím udělat, jak se s tím vyrovnat, utekla. Šest týdnů se pokoušela všemožnou zábavou umlčet svůj neklid. Ve své vášni pro divadlo, koncerty a kino zhlédla Satoko za týden šest filmů. Když už neměla kapesné, půjčila si peníze na lístek do kina od své starší sestry Kazuko; avšak nepokoje a prázdnoty v duši se nezbavila.

V červenci to Satoko už více nevydržela a svěřila se jedné ze španělských sester. Matka Angeles jí začala vyprávět o křesťanství a Satoko ihned zahořela „novou láskou“, která neměla mít nikdy konce. Satoko začala denně chodit v šest hodin ráno na mši svatou a přesně v deset dopoledne na katechezi, „aby poznala tu víru, jež přivedla cizokrajné sestry k tomu, že opustily něco tak cenného, jako jsou jejich rodiny, aby potom sloužily cizím lidem v daleké zemi“.

Rodičům se to sice nelíbilo, ale po čtyřech měsících už to bylo definitivní: „Koncem října jsem ukončila kurz o katolické víře a byla jsem přesvědčena o tom, že jsem našla pravdu. Poprosila jsem o křest. I když musí katechumeni normálně rok čekat, dokázala jsem všechny přesvědčit, že jsem připravena už nyní, a tak jsem 20. října mohla být pokřtěna; dostala jsem jméno Alžběta. Dva dny poté jsem při svátosti biřmování přijala jméno Ježíšovy Matky Marie. Od té doby jsem v sobě měla touhu a narůstající potřebu sloužit... S několika ženami jsem navštěvovala sirotčince, pomáhala při výuce katechismu a ještě mnohem více. Ale něco mi stále scházelo.“

Chtěl ji Bůh povolat? Mladá katolička byla připravena. Pod polštářem jí už ležel lístek na vlak, aby odcestovala a vstoupila do postulátu španělských sester, ale v noci před odjezdem dostala Satoko čtyřicetistupňovou horečku. Lékařská diagnóza zněla: tuberkulóza!

Bratr Zeno, „žebřák Panny Marie“

Bratr františkán Zeno Žebrowski (1891–1982) je jedním z prvních duchovních synů sv. Maximiliána Kolbeho. Spolu s ním přišel do Japonska a věrně zde zůstal 52 let až do smrti. Pro Japonce se stal jako „žebřák Panny Marie“ symbolem křesťanské lásky, protože po druhé

Matsui, Satoko a Ozava

světové válce procestoval celou zemi, aby pomáhal těm nejchudobnějším.

V prosinci 1950 přišel bratr Zeno poprvé do Tokia. Byl už několik měsíců na cestách, chodil po žebrotě. Tehdy se seznámil i se Satoko.

Právě hrála na klavír v prvním poschodí velkoobchodu s obuví u své sestry Kazuko, když ji zavolali, že dole čeká někdo, kdo vypadá jako svatý Mikuláš. „Najednou jsem stála proti velkému ci-

zinci v černém hábitu a s dlouhou bílou bradou, který, jak se mi zdálo, viděl svými dobrotivými očima až na dno mé duše. Podíval se na můj růženec a já jsem mu řekla: »Byla jsem pokřtěna sotva před rokem.« – »Dobře, dobře,« odpověděl lamanou japonštinou, »Panna Maria ti dárkuje mnoho milostí. Ty se modli za nejchudší, kteří žijí tady na studené ulici!« Potom mi podal levně vytištěnou malou knížku a byl pryč. Když jsem přišla do svého pokoje, přečetla jsem si v ní, jak katolický kněz Maximilián Kolbe působil v Nagasaki a později zemřel v koncentračním táboře v Osvětimi. Toto všechno bylo pro mne úplně nové!“

Za několik minut poté objevil bratr Zeno na bahnitém břehu řeky Sumidy osadu chudých otrhanců a chtěl ubohým špinavým dětem porozdávat všechny vyžebřané dary. Tu se na něho obrátil Ozava, bývalý mazaný obchodník, a řekl: „Ty patříš k »amen-náboženství«, ale my nejsme žebřáci a nepotřebujeme tvoji almužnu.“ Ozava zde po skončení války organizoval jako vůdce život přibližně sta bezdomovců, kteří každý večer dostávali peníze za hadry, staré železo, odpadový papír a jiné odpadky. Za tento plat si tady mohli postavit chatrné obydlí. Z davu se vynořil i 35letý Matsui, bývalý spisovatel, který nenáviděl křesťany, a pohrdavě pohlédl

Bratr Zeno Žebrowski

na bratra františkána. Matsui, po válce deprimovaný a zatrpklý, byl zaměstnanec jedné právnické kanceláře a pomohl bezdomovcům od řeky Sumidy vytvořit jakýsi právní spolek. Ochrana před mafii a zbouráním jejich chatrčí ho motivovala až natolik, že přišel bydlet do této osady, kterou pojmenoval „Město mravenců“, protože mravenci vždy všude tvrdě pracují a ze svého společenství čerpají sílu.

Příkře se obrátil na bratra Zena: „Když nám chceš pomoci, tak nám pomoz dostat se do novin, aby nás městské úřady nemohly jen tak zničit.“ A bez dalších slov mu dal zprávu pro redakci jistých novin: „Zde je Město mravenců. S pomocí bratra Zena stavíme kostel.“ Tato zpráva zapůsobila jako bomba! Ihned se v osadě objevil jeden novinář, který vyfotografoval Ozavu a Matsuiho s bratrem Zenem.

Druhý den si Satoko přečetla novinový článek, který ji fascinoval, a jednoho prosincového dne se vydala hledat to „Město mravenců“ na břehu řeky Sumidy. Když potom trochu nejistě stála před dveřmi vůdcovy „kanceláře“, přišel jí bratr Zeno s úsměvem naproti. „Pojďte, slečno, něco vám ukážu,“ řekl a vedl ji 500 metrů dále. Zde na břehu řeky měli lidé do země vykopané díry vystlané kartónem. Velký zápach přinutil Satoko ustoupit dozadu. Skutečně patří tento hrozný kousek země, vzdálený ani ne kilometr od jejich poschodového domu, k Tokiu? Ohromená a zaražená se s bratrem Zenem vrátila zpět. Bratr Zeno jí doma na základě různých novinových článků ukazoval, jak ve velkoměstech živoří a žijí v podobných poměrech tisíce lidí, oběti války.

„Ten večer jsem ležela v posteli a nemohla jsem usnout. Bratr Zeno, muž bez vzdělání, mi odhalil tvář Japonska, jejíž existence mi byla úplně neznámá, kde ale tisíce lidí žily v neuvěřitelné chudobě a trpké nouzi... Já jsem byla rozmazlová-

Satoko

na a jsem obklopena koberci, plynovými kamny a zahradou, zatímco tento cizinec, nemysle na sebe, pracoval ve ztraceném světě, který však byl bolestnou realitou. Moje dosavadní křesťanské nasazení se mi najednou zdálo jako »bezbolestná záliba princezny«. Už od křtu jsem se úpěnlivě modlila za světlo, abych mohla celým srdcem sloužit Bohu a lidem. Teď jsem byla radostně nadšena získanou jistotou, že bratr Zeno mi jako Boží anděl ukázal cestu povolání.“

Stát se chudým, aby se jiní stali bohatými

Několik dní před Štědrým večerem poprosil bratr Zeno svoji novou duchovní přítelkyni Satoko, aby zorganizovala pro děti z „Města mravenců“ vánoční oslavu. Souhlasila s tím a tímto souhlasem vstoupila poprvé do zcela neznámého světa žebrácků, hadrářů. Už brzy se „Město mravenců“ stalo její srdeční záležitostí a denní návštěva tohoto místa byla součástí jejího všedního dne. Bezpochyby to bylo

působení Ducha Svatého v tomto děvčeti z vyšší společnosti, že to poznala jako svoje osobní povolání: ujmout se těch nejchudších podobně jako svatá kněžna Alžběta Uherská, její křestní patronka. Někteří z těchto lidí už žili více než pět let jen „z ruky do úst“. Sousedé ze zámožné čtvrti, kde Satoko žila, neměli pro ni pochopení, když si přivedla do rodičovské vily svoji zavšivenou hlučnou bandu dětí z „Města mravenců“, a stěžovali si na „hluk zlodějů a šířitelů nemocí“. Tyto děti ji ale láskyplně nazývaly „sensei“ – učitelka. Zděšení rodiče se snažili své dceři vysvětlit nebezpečí tohoto jejího neobvyklého života, ale i přesto ji nechali svobodně jednat. Její matka Kitahara ji dokonce osobně každý večer v koupelně zbavovala vši, dezinfikovala její šaty a místnost s klavírem, kde si „mravenci“ hráli a zpívali, vydýmila kadidlem.

Satoko napsala o „svých dětech“ Mayumi, své dávné přítelkyni z univerzity, která rovněž pocházela z bohaté rodiny a jako lékárnice se obrátila na katolickou víru. Mayumi jí zcela otevřeně odpověděla: „I já se snažím konat dobro, pravidelně vozím sestřičky do chudinských čtvrtí a odborně tam pomáhám nemocným. Pak se ale vrátím domů, okoupu se a ve večerních šatech jdu do divadla. Jaký bolestný protiklad v mém životě! Jaká propast mezi námi a chudými! Jak dokážeš překlenout ty tuto propast v »Městě mravenců«? Pokud existuje na uzdravení této nesnesitelné situace nějaký lék, prosím, pošli mi návod k použití!“ Samozřejmě, i Satoko dobře znala tentýž protiklad: ráno sestoupit do bída a večer se vrátit do zdravého světa s koupelnou, teplým jídlem a oddechem u krbu. Své přítelkyni Mayumi odpověděla: „I já se cítím v tomto zvláštním novém světě jako malé bezbranné dítě, ale jednoduše se nechávám vést.“

Svoji důvěru v Boha čerpala z denního svatého přijímání a tuto posilu skutečně také velmi potřebovala. Vždyť oba nevěřící vůdcové, zodpovědní za „Město mravenců“, neměli pro její působení v osadě pochopení. Ozava se na ni díval skepticky a Matsuiho nepřátelské odmítání bohaté cizinky bylo víc než očividné.

Jednoho dne jí úplně jasně řekl přímo do očí: „Nemám rád katolíky a zvlášť misionáře, tyto pokrytce a obílené hro-

Pro své „mravence“ vymýšlela Satoko vždy něco zábavného, a protože se za ně také mnoho modlila, již brzy do hlučného davu zavítala také radost a smích. Naučila je rovněž povznést se nad špinu a bídu a vidět ve stvoření skrytou krásu a za to všechno děkovat Ježíši. Podle hesla: „Ten, kdo je nezištný, stane se šťastným“, přesvědčila svoje děti, aby navštěvovaly staré a nemocné v „Městě mravenců“. V létě všechny děti nadšeně pomáhaly při sběru hader, aby tak mohly obdarovat bezdomovce, malomocné a ještě chudší děti, než byly ony samy.

► by. Mladé dámy jako ty přicházejí do slumů a přináší z »křesťanské lásky k bližnímu« jako »Ježíšovi učedníci« to, co tak či tak nepotřebují anebo čeho mají nadbytek. Ale vy nemáte ani nejmenší ponětí o bídě těch, kteří tady žijí v chudobě 365 dní v roce. My zde máme zájem pouze o ty, kdo tu zůstanou a podělí se s námi o problémy a utrpení. Přečti si devátý verš osmé kapitoly Druhého listu Korintánům!“

Večer se Satoko v horečkách potácela domů. Nemocná tuberkulózou musela hned do postele a měla dost času na opakované čtení veršů ze zmíněného listu sv. Pavla: „Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista, který se kvůli vám stal z bohatého, jimž byl, chudým, aby vás obohatil svou chudobou.“ Nevěřící člověk jí citoval Písmo svaté!

Dobrovolně jednou z nich

Po čtyřech týdnech jí lékař dovolil vstát a ona hned šla s Písmem svatým v ruce k řece Sumidě, kde jí Bůh ukázal něco důležitého: „Dosud jsem si myslela, že jsem výbornou křesťankou, a to jen proto, že jsem se snížila ve svém volném čase pomáhat dětem z »Města mravenců«. Aby nás Bůh zachránil, poslal svého jediného Syna, který se stal jedním z nás, ano, skutečně jedním z nás. To se mě velmi dotklo. Existuje tedy pouze jediná cesta, jak pomoci těmto dětem: sama se stát žebračkou.“ V této chvíli potkala jistého chlapce, který se svojí rodinou navždy opouštěl „Město mravenců“. Jako dar na rozloučenou mu Satoko podala svoje Písmo svaté a poprosila ho o jeho vozík, který ona sama v tento den, v září 1951, poprvé tahala za sebou do osady. „Četla jsi list Korintánům?“ zeptal se už o něco měkčeji Matsui a Ozava s úsměvem dodal: „Ó, pěkné, naše mladá slečna je zpět!“ Ona ale odvětila: „Prosím, neříkejte mi tak, teď jsem i já žebračka. Moje křestní jméno je Alžběta. Tato světička dělala mnoho pro chudé, až si nakonec uvědomila, že se musí sama stát úplně chudou. Totéž jsem pochopila i já.“

S elánem, i přes nalomené zdraví začala Satoko svůj cílý apoštolát jako „mravec mezi mravenci“. Po devíti měsících už ani Ozava neměl vůči ní žádné předsudky a na jeho radu svěřili všichni rodiče své děti Satoko do výchovy. Zavedli přesný

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes vám přináším svého Syna Ježíše a z náručí vám dávám jeho pokoj a touhu po nebi. Modlím se s vámi za mír a zvu vás, abyste byli mírem. Žehnám vás všechny svým mateřským požehnáním míru. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. prosince 2015

denní program a už zanedlouho se spolu s dětmi zúčastňovali ranní modlitby v jednoduchém dřevěném kostele „Města mravenců“ také rodiče, a dokonce i Ozava. Kostel postavil nevěřící Matsui s dalšími pomocníky téměř za jednu noc, právě tehdy, když se začalo šířit, že „Město mravenců“ bude zbouráno. Během několika měsíců zorganizovala Satoko pro obyvatele „Města mravenců“ mnoho užitečných aktivit. S dětmi dělala po škole úkoly a potom s nimi sbírala staré hadry, které následně ještě třídili a vážili. Po bídné večeři, anebo často i po žádné večeři se vyčerpaná vrátila kolem půlnoci domů ke své rodině.

„Maria z Města mravenců“

Satoko ve věku 22 let znovu ležela s tuberkulózou v posteli a bylo jí velmi zatěžko ležet jen tak nečinně, jen s růžencem v ruce. Dostávala mnoho dopisů s úmysly z celého Japonska, protože „Maria z Města mravenců“, jak jí říkali, se mezitím stala všeobecně známou. Když ji Matsui přišel navštívit, podala mu dopis od Hiroichi Horiike, japonského válečného zajatce, který byl na Filipínách nevinně odsouzen na smrt. Ve vězení se obrátil na katolickou víru a jedině, co ho znepokojovalo, byl chaos v poválečném Japonsku. Satoko napsal: „Když jsem se dozvěděl o tvé práci v »Městě mravenců«, přišel pokoj do mého srdce. Denně jsi přítomná v mých modlitbách a při pohledu na tebe se vyplatí dát svůj život za Japonsko.“ Satoko poprosila Matsuiho, aby jí pomohl vyprosit u filipínského prezidenta milost pro tohoto muže, a vysvětlovala mu: „Ze své strany jsem připravena kvůli tomu jít k filipínským válečným sirotkům a vdovám, abych pro ně pracovala a sloužila jim.“ Také „svoje“ děti Satoko prosila, aby se modlily na tento úmysl – a Hiroichi byl skutečně omilostněn. Později Matsui píše: „Tato událost byla bodem

obratu v mém životě. Myslel jsem si, že křesťanství je povrchní, plné pěkných ceremonií, varhanní hudby a sentimentálních hymnů. Ale nyní jsem viděl, že víra Satoko byla dost silná k tomu, aby ji posílila odejít k chudým do cizí země.“ A dále: „Jak nespravedlivě jsem posuzoval ji i její víru!“ Když mu také Ozava v tomtéž čase řekl: „Prostřednictvím Satoko jsem poznal Krista a jeho mocné náboženství, proto poprosím kněze o křest“, začal Matsui s Ozavou a rodinami z „Města mravenců“ chodit každou neděli na mši svatou a na katechismus. Satoko byla naplněna velkou radostí, když se její duchovní děti, přesně v den výročí jejího křtu – 20. října 1952 – staly rovněž křesťany. Měla radost i přesto, že z její rodiny tu nebyl přítomný nikdo. Matsui přijal křestní jméno Josef a Ozava jméno Zeno. Všichni si upřímně přáli, aby mohli později přivést Satoko navždy do „Města mravenců“. Těžce nemocná Satoko mlčky políbila kříž na svém růženci a přišla.

Ještě šest let žila a pomáhala svým dětem z „Města mravenců“. V lednu 1957 chtěli tuto osadu definitivně odstranit, ale ona se úpěnlivě modlila: „Panno Maria, bez nařikání jsem připravena... Dala jsem Pánu všechno, co jsem měla. Jak vzácná milost by to pro mne byla, kdybych se teď mohla zcela obětovat.“

Dne 22. ledna 1958 byl jako zázrakem „Městu mravenců“ přidělen nový pozemek. Jen o den později Satoko ve věku 28 let zemřela se slovy: „Bůh nám daroval všechno, o co jsme ho prosili.“ Ježíš přijal její oběť za záchranu „Města mravenců“. Pohřební obřady sloužil arcibiskup z Tokia a její pohřeb se konal za velké účasti obyvatelstva. Kněží, řeholníci, věřící i nevěřící ji hned začali prosit o přimluvu. Proces blahorečení této Boží služebnice se již začal.

Z Vítazstvo Srdca 96/2014 přeložil -dd-

Suma o darech svatého Josefa (11)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola VI: Dar šlechtictví

Dar šlechtictví shledáváme dvoji. Ji-
ně je totiž šlechtictví těla, jiné pak mys-
li neboli ducha.

Šlechtictví těla spočívá v původu z rodi-
čů vyznačujících se bohatstvím nebo mo-
cí vlády. I když se nepředává lidský duch,
nýbrž tělo, Bůh a příroda dávají do vzne-
šenější matérie vznešenější formu.⁽¹⁾ A tak
nikdo moudrý nepochybuje o tom, že ro-
dičové předávají svým dětem podobnost
v pleti, shodu v mravech a napodobová-
ní jednání, nenaklánil-li je svobodná vůle,
zvyk či jiná vnější příčina k opačnému.

Šlechtictví ducha spočívá jediné
v ctnosti. Moudří říkají, že jenom ten je
vznešený, jehož zušlechťuje ctnost. Sa-
tirický básník Juvenál pak prohlašuje:
„Šlechtictvím je jediné ctnost, ne skut-
ky rodičů.“⁽²⁾

Josef zářil obojím šlechtictvím. Za pr-
vé pocházel z patriarchálního kmene pře-
bohatého Abraháma a jeho potomků. Ro-
zumně se má za to, že bylo zřejmě tolik
pokolení, z nichž Josef pocházel od Abra-
háma, kolik bylo pokolení, z nichž od té-
hož Abraháma pocházela svatá Panna,
totiž čtyřicet jedna.

Josefova rodina pocházela z domu Da-
vidova, jak je uvedeno v druhé kapitole
Lukáše (v. 4). Josef z domu Davida, od
něhož byl vzdálen dvacet osm pokolení,
pokorný kovář⁽³⁾, byl vpravdě vyvolen Bo-
hem za snoubence svatě Panny a za toho,
který byl pokládán za otce Spasitele, aby
byla vyzdvižena pokora. Tak, když se ří-
ká, že pokorný kovář byl z domu Davido-
va, vyjadřuje se spojení pokory s králov-
ským a patriarchálním původem.

Josef byl dále vyvolen Bohem, aby by-
la uctěna chudoba. Neznalí zde mohou
pochopit, že chudoba neodporuje šlech-
tictví, ba se dokonce na základě toho, že

nejsvětější Josef dává vznešenější příklad
chudoby a pokory, ukazuje, že samotná
chudoba je obdivuhodnější.

Josef byl konečně vyvolen Bohem, aby
byla deklarována důstojnost jeho rodu.
Když se totiž tvrdí, že Josef, Davidův syn,
byl pokorný, zpravuje se o Davidově po-
koře. To, že Josef byl z domu Davidova,

se proto říká nejenom kvůli rodovému ná-
slednictví, ale také a především kvůli na-
podobování ctností. Vždyť jen o takových
se ve vlastním slova smyslu praví, že jsou
z jednoho domu, podle onoho: [Bůh,]
„který působí, že jednomyslně přebýva-
jí v domě“⁽⁴⁾. Ze spolužití se totiž utváře-
jí mravy. Svatý Bernard ve svém kázání
na *Missus* k tomu říká: „K tomu přistu-
puje, že byl, jak je psáno, z domu Davido-
va. Byl skutečně z domu Davidova, sku-
tečně pocházel z královského rodu, tento
muž Josef, urozený původem a ještě uro-
zenější myslí, pravý syn Davidův, jenž se
otci Davidovi neodrodil. Opravdový syn
Davidův, tvrdím, nejen podle těla, nýbrž
vírou, svatostí a zbožností: Pán ho nale-
zl jako druhého Davida podle svého srd-
ce, jemuž světil nejtajnější a nejposvát-
nější tajemství svého srdce; jemu také
jako druhému Davidovi vyjevil neznámé
a skryté věci své moudrosti a dal poznat
tajemství, které nepoznal žádný z kní-
žat tohoto věku; jemu také bylo dáno,
co mnozí králové a proroci chtěli vidět,
a neviděli, chtěli slyšet, a neslyšeli; a on
to nejen viděl a slyšel, nýbrž i nosil, vo-
dil, objímal, líbal, živil a chránil.“⁽⁵⁾ Z to-

ho, co bylo řečeno, je tudíž jasné, že Jo-
sef zářil obojím šlechtictvím.

Tak se prokazuje jako jistá Davidova
svatost a jeho nejvyšší vynikající mravy.
Josef je neměl ve své rodině jako něco
nového, nýbrž je vlastnil jako přijaté od
svých předků. Ctnosti pocházejí částeč-
ně z přirozenosti, podle 31. kapitoly Jo-
ba (v. 18): „Bůh jak otec mě vychovával
od mého mládí, od mateřského lůna se
o mě staral“, a částečně z návyku, podle
Žalmu (17,26): „Se svatým jednáš svatě.“
Josefova svatost tak vyniká pro jeho čisté
zplození, podle onoho: „Krásné je čisté
zplození, k němuž se pojí ctnost; vzpo-
mínka na ctnost je nesmrtelná, protože
ctnost uznává Bůh i lidé“ (Mdr 4,1), a po-
dle Žalmu (111,2): „Pokolení řádných li-
dí bude požehnáno.“

Josefova svatost dále tak vyniká, že se
zdá, jako by byla odevšad obklopena září-
cími drahými kameny. Dozadu září nejjas-
nějším šlechtictvím; před sebou nejhlub-
ší pokorou; nad sebou nejvyšší vynikající
důstojností; dole nejčistším uchráněním
od hříchů; uvnitř nejvznešenější čistotou
ctností; vpravo nejvroucnější láskou k Bo-
hu a vlevo nevyslovnou láskou k bližnímu.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ I. Isolani zde vychází z aristotelské nauky
o složení tělesných bytostí z matérie čili
látky a z formy neboli tvaru. I když šlech-
tictví rodičové předávají svým potomkům
jen matérii-tělo a nikoliv formu-duši, která
je přímo vlevána Bohem, Bůh do této vzne-
šenější matérie-těla vlevá vznešenější formu-
duši. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Decimus Iunius Iuvenalis, počeštěně Juvenál
(kolem 60–140), byl římský satirik. Citát je
z jeho *Satir*, VIII, řádek 20. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Co se týká řemesla sv. Josefa, vysvětlení bude
podáno později. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Srov. Ž 68,7. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ *De laudibus Virginis Matris*, homil. 2 super
Missus (čes. překl.: *O stupních pokory a pýchy.*
Chvály panenské Matky. Praha: Krystal OP,
1999, s. 94–95).

Využijte **mimořádných slev** na kvaliti-
ní poutní zájezdy do **Svaté země, Ři-
ma, Lurd, Fatimy, Compostely, La Salet-
te, Garabandalu, Medjugorje, Mexika**
(Guadalupe) a na další zajímavá místa v roce 2016.
Platí do 31. 1. 2016! Více na www.poutnizajezdy.cz
nebo tel. 776 804 721.

Jak se může výchova podařit

Šťastné děti nejsou náhoda

Christa Mevesová, zkušená psychoterapeutka dětí a mládeže, poskytl redakci časopisu VISION 2000 následující seznam výchovných předpokladů pro duševně zdravý a šťastný vývoj dětí do dospělosti:

1) Děti potřebují mít ve své bezprostřední blízkosti trvale spolu žijící rodiče. Rodina je nezbytná. Snažit se o dlouholeté udržení manželství je chováním, které přináší mnoho dobrého ovoce – především u malých dětí, ale také ještě u dorůstajících.

2) Abychom děti vychovali ve zdravé dospělosti, je nutný Boží ochranný prostor se životem ve víře a v modlitbě. Studie dokázaly, že prožívané křesťanství v rodině přispívá k většímu zdraví, k lepšímu zvládnutí utrpení, a dokonce k prodloužení života!

3) Děti mají přirozené podmínky rozvoje. Dbát na přirozenost člověka, zvláště v prvních letech života, má vliv na udržení zdraví! Každý člověk je neznámý originál a potřebuje okolí, které s ním zachází se starostlivostí a láskou a respektuje jeho individualitu. Každé dítě je individuální novum, nějaký druh zázračné květiny.

4) Každý vývojový stupeň má svůj časový prostor. Každý stupeň slouží ke vtisknutí dílčího cíle. Fáze v prvních třech letech života jsou zvláště důležité, protože tady se vytváří rozum. Zkušenostmi malého dítěte s osobami v jeho okolí se musí v jeho mozku vtisknout následující pocity, jestliže se má získat duševně zdravá stabilita pro celý život, a sice postupně v tomto pořadí:

5) Láskou nasycená spokojenost a pocit bezpečí prostřednictvím důvěrné vazby na jednu blízkou osobu – nejlépe skrze tělesný kontakt, nejprve kojící matka jako „nácvičná osoba“. Alespoň po 6 měsících a podle potřeby kojené děti bývají úspěšnými žáky. Také trpí vzácněji v dospělosti depresi a závislostmi.

6) Matky, vyhýbejte se oddělování od svých kojenců a malých dětí! Utvářejte své děti vazbou.

7) Děti vázané na matku v kojeneckém věku jsou stálým, láskyplným oslovováním v neustálém styku později lépe schopné navazovat vztahy a společenství. V prvních třech letech života v jeslích cizími lidmi ošetřované děti budou při vývoji mozku o to více omezené, oč dříve, průběžněji a déle tam pobývají. V jeslích ošetřované děti jsou v dospělém věku méně společenské a intelektuálně méně výkonné než děti vyrostlé v rodinách (NICHD – Studie v USA).

8) Od druhého roku se musí dítě cvičit v sebezáchově. K tomu potřebuje volnost a hranice, aby mohlo rozvíjet svůj talent. Extrémy ve výchově mohou škodit: buď vynucená poslušnost, anebo opak: výchova bez autority, nebo jiné druhy zanedbání. To způsobuje poruchy chování, později zvrácené projevy.

9) Duševní zletilosti dospělého se máme snažit dosáhnout na přirozeném základě pokračujícími, stupňovitě utvářenými vlivy okolí s cílem vytvoření vyzrálého stavu v láskyplné zodpovědnosti a osobní svobodě.

10) Rozmazlováním zmeškaná časová okna mohou omezovat vzrávání dětí.

11) Předčítání vzdělává! Aby se vyvinul pozdější kultivovaný stav, může dítěti mimořádně posloužit denní předčítání z dětských knih zvolených podle fázi vývoje dítěte. Předčítání se může dít v dualitě – otec, matka. Obsah knih se musí předem přezkoumat, jestli je dětem přiměřený a neobsahuje ideologicky nevhodné názory.

12) Druhý a třetí rok života jsou základním obdobím pro napodobování a sebeuvědomování. Sourozenci jsou přítom

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 2,1-12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, které Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarnaa a zdrželi se tam jen několik dní.

zkušebními objekty a zabraňují rozmazlování. Dokonce sourozenecká hašteřivost má otužovací funkci. Rodiče se do toho mají míchat pokud možno co nejméně. Jestli se děti začnou bit, musí se to rázně odmítnout a oddělit je od sebe za trest nejméně na půlhodinu.

13) Děti potřebují stálost a důslednost. Chtějí být ukryty ve stále platné stejné struktuře. Je zakázáno, aby se bily – násilí plodí násilí.

14) Duševně zdravé děti nechtějí sex. V této době se pohlavní hormony vyskytují skoro v nulové hodnotě! Podněcovat děti k sexualitě je nebezpečné urychlování! Chraňte jejich neporušenost!

15) Věk mateřské školy začíná v polovině raného dětství: 9 měsíců v těle matky, 9 měsíců na ruku, 9 měsíců ve šlapadle, 9 měsíců pod dohledem – tedy ve stáří tři let. Ale musí se pozorovat a uvážet, zda je dítě skutečně natolik vyspělé, aby mohlo najednou přijmout tolik věkových vrstevníků. ►

► 16) Jistá identita = školní zralost: Buďte jako rodiče, jako matky pro děvčata a otcové pro chlapce zvláště jednoznačným příkladem! Nedovolte, aby k vám vstoupila genderová ideologie! V tomto věku vzniká v dítěti určité přijetí svého pohlaví. Řídí se přitom podle svých rodičů: Chlapec podle otce, děvče podle matky. Ti zde proto musí být zvláště kladnými příklady. Jinak se nemusí dítěti podařit identifikace s vrozeným pohlavím. Mohlo by pak být raději jiným, než jak se narodilo. To může potom v pubertě vést až ke zvrácenosti!

17) První školní rok. Povzbuzení k výkonu v rodině je cestou k úspěchu! Chvála povzbuzuje.

18) Nejpozději od základní školní docházky ať je každodenní společné jídlo v rodině závazným programem!

19) Podpora nadání a zájmová činnost jsou ochranou před pubertálním vykojením.

20) Každé dítě – čím je vitálnější, o to více – má schopnost seberegulace nedokonale probíhajících vývojových stupňů (resilience). Jeho flexibilita je šancí v úsilí k dohnání zmeškaného.

21) Puberta je dobou odloučení. Úzkostlivost není namístě!

22) Bdělé, kontrolované zacházení s televizí, DVD a PC je nezbytné!

23) Smartphone atd.: Nebezpečí vykojení nastoupením na dráhu závislosti nebo nebezpečných důvěrných kontaktů na facebooku může mít závažné následky. Zabraňte začátkům!

24) Mládí ať je pro chlapce dobou otcovství, pro dívky sesterskou dobou mateřství.

25) Mládí ať je pro rodiče podnětem ke spoluzodpovědnosti a pomoci k zakotvení orientaci ve víře.

V naší době, která postrádá orientaci, je pevné semknutí v rodině – nejlépe také s prarodiči a zodpovědnými kmotry – nutností, ale také pěkným, k úspěchu vedoucím úkolem. Děti, které tímto způsobem vyrostly, chráněny prožívanou vírou v rodině, se podle četných studií stávají společenskými oporami naší společnosti.

Z VISION 2000 – 6/2015
přeložil -mp-

Ruský antikatolicismus (1)

Antikatolicismus se v Rusku neobjevil až s bolševickou revolucí. Tradice nepřátelství vůči „latiníkům“ (katolíkům) je v této zemi daleko starší a sahá svými počátky až ke středověké Kyjevské Rusi.

Theodosius Grek, igumen (představený) Kyjevskopečerské lávry, napsal v polovině 12. století traktát *Slovo o víře křesťanské a latinské*, ve kterém čteme: „K latinské víře se nepřipojujte, jejich obyčejů se nepřidržíte, od jejich přijímání (svatého) utíkejte a všemu jejich učení se vyhýbejte, jejich postupováním pohrdejte a neodvažujte se za ně provdávát své dcery, ani se s nimi nežeňte, ani nebratřete, ani se jim neklaňte, ani je nelibujte, ani s nimi nejzte z jedné mísy, nepijte, ani od nich nepřijímejte potravu.“

Proč padl „druhý Řím“?

Po pádu Kyjevské Rusi v důsledku nájezdu Mongolů v 1. polovině 13. století se hlavní politickou silou stalo Moskevské velkoknížectví. Když se koncem 15. století moskevským vládcům podařilo svrhnout tatarskou nadvládu, objevila se tehdy teorie třetího Říma. Hlásala, že Moskva je třetím Římem, čili posledním „skutečně křesťanským“ císařstvím. První Řím, čili Řím papežský, padl podle tvůrců této teorie především kvůli nenasytným ambicím papežů ovládat celý svět. Druhý Řím padl nejenom proto, že byl roku 1453 do-

byt Turky a od té doby tam vládou muslimové. Jako „úpadek“ druhého Říma tvůrci koncepce Moskvy jako třetího Říma ukazovali, že „pád“ Konstantinopole začal už dříve. Tak totiž interpretovali uzavření církevní unie (tzv. Florentská unie) roku 1439 mezi Římem a Konstantinopolí, která ukončovala „východní schisma“ trvající od roku 1054.

Moskevský pravoslavný metropolita od začátku rozhodně odmítal Florentskou unii a byl proti stanovisku, jaké v té záležitosti zaujímal kyjevský metropolita Izidor, který unii na koncilu ve Florencii podepsal, dostal kardinálský klobouk a vydal se do Moskvy přesvědčovat o smíření s Římem. Jako odpověď na to byl uvězněn a poté vyhnán ze země.

Je třeba si povšimnout faktu, že ve stejné době moskevští vládcí začali řadu agresivních válek proti Litvě, spojené unii s Polskem. Řídili se při tom heslem „sbírání ruských území“, poněvadž Moskva se považovala za přirozeného dědice Kyjevské Rusi, jejíž území se potom většinou dostala do držení velkoknízát litevských. Uvážíme-li, že jak Litva, tak i Polsko byly státy i národy katolickými, ona expanze Moskvy, která se považovala za třetí Řím (ve výše uvedeném smyslu), měla ve směru na západ také podtext rozhodně protikatolický.

Car k dceři:

Neposlouchej římskou církev!

Na začátku 16. století došlo ke svatbě Heleny, dcery moskevského cara Ivana III., s velkoknížetem litevským, pozdějším králem Polska, Alexandrem I. V dopise Heleně, která opustila Moskvu, jí otec – car – dával mj. rady: „Do kostela (svatyně) latinského nechoď, ale choď do řecké cerkve; ze zvědavosti si můžeš prohlédnout to první nebo latinský klášter, ale jen jednou nebo dvakrát. Pokud ti tvůj manžel, když bude ve Vilně, přikáže, abys s ním šla do jeho kostela, doprovod ho ke dveřím a řekni utivě, že jdeš do své cerkve.“

Papež Evžen IV. uprostřed shromážděných biskupů

► V roce 1503, kdy končila další válka Moskvy s monarchií jagellonskou, car znepokojený zvěstmi (většinou plně odůvodněnými) o konverzi své dcery, polské královny Heleny, ke katolicismu, jí psal dramatický list: „Dceruško! Pamatuj na Boha, na náš původ, na naše příkazy, ve všem pevně zachovávej svou řeckou víru a k římské víře v žádném případě nepřestupuj; římské církve ani papeže nebud' poslušná, do římského kostela nechoď, neodevzdávej nikomu duši, mně a celému našemu rodu hanby nečiň. (...) I kdybys měla i do krve trpět, tak trp. A jestli, dcero, přestoupíš k římské víře dobrovolně, nebo z přinucení, tak před Bohem tvá duše zahyne a u nás budeš v nemilosti.“

Unie s Římem – to je zrada

Přelom 16. a 17. století byl klíčovým obdobím pro zakotvení v ruské tradici pomyslné bitvy politické i civilizační: antikaticismus – antipolonismus – antilatinskost. Rozhodly o tom dvě události: podepsání tzv. Brestlitevské unie roku 1595 (vznik církve řeckokatolické) a „Velká smuta“ v Rusku⁽¹⁾.

Unie uzavřená pravoslavnou církví v polském státě s Římem (na čemž mělo nemalou zásluhu Tovařystvo Ježíšovo v Polsku, s P. Petrem Skargou v čele) roku 1595 byla moskevskou církví představována jako „pakt s ďáblem“, s „latinskými heretiky“ a „slouhou Antikrista“ (papežem). Moskva byla tehdy zavalena lavinou protikatolických publikací.

Typický pro tuto podobu literatury byl traktát nazvaný *Krátké oznámení o latinském pokušení*, jehož autorem byl Jan Wiszenski, mnich z hory Athos, pocházející z Ukrajiny. Autor přesvědčoval čtenáře, že katolická církev je „sluhou Antikrista“. Nejprve uvedla do závislosti Polsko a teď chce ovládnout Rus: „Pokud chceš být biskupem a padl jsi, pokloň se mi, a já ti to dám. Pokud chceš být arcibiskupem a padl jsi, pokloň se mi, a já ti to dám. Pokud chceš být kardinálem a padl jsi, pokloň se mi, a já ti to dám. Pokud chceš být papežem a padl jsi, pokloň se mi, a já ti to dám.“ Na jiném místě varoval, čím skončí církevní unie s Římem: „Místo učení evangelia, apoštolské nauky a svatých zákonů [Bo-

žích] a vymezení ctnosti a počestnosti křesťanského svědomí teď' pohanští učitelé: Aristotelové, Platoni a další jim podobní přestrojenci a komedianti v palácích Krista Boha vládnou.“

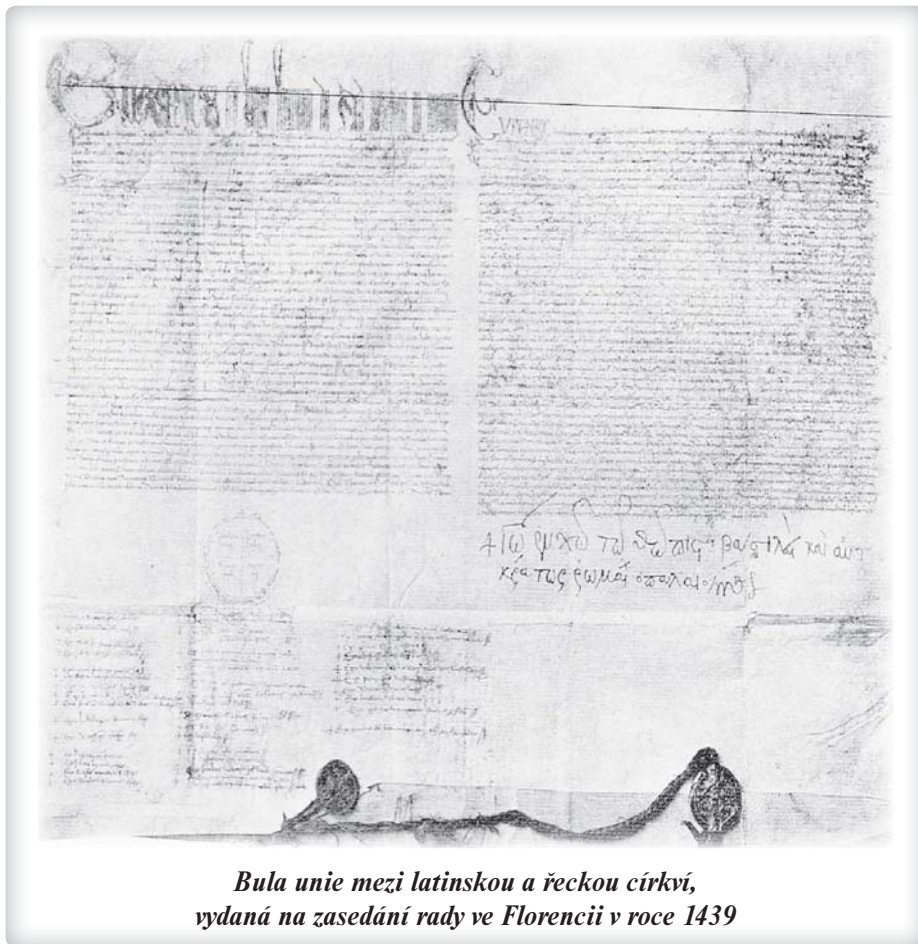
Vzpomínaná Brestlitevská unie z roku 1595 a díky ní ve východních oblastech polského státu vzniklé církve řeckokatolické (uniatů) byly rovněž v dalších stolecích předmětem útoků protikatolické propagandy v Moskvě. Uniaty tam všeobecně považovali za zrádce „ortodoxní víry“, za ty, skrze něž může proniknout dále na východ „hereze latinskosti“.

Následná polská podpora Dimitrije Samozvance a poté pokus dosadit na moskevský trůn představitele katolické dynastie Vasů panující v Polsku (krále Zikmunda nebo jeho syna Vladislava) byly vnímány jako další pokus ovládnout prostřednictvím „jezuitismu“ poslední „pravověrný stát“. Vyhnaní Poláků z Moskvy roku 1612 bylo představováno nejenom jako politické vítězství nad Polskem, ale také jako duchovní a civilizační vítězství nad „nákazou latinismu“, které později „podlehlo“ Polsko.

„Nebezpečné“ vlivy Kyjeva v Moskvě

Před tou „nákazou“ se Moskva bránila jako stát (carství) i jako církev – cerkov různými způsoby. Například je záhodno připomenout, že významným impulsem k přijetí reformy uvnitř církve patriarchou Nikonem v 2. polovině 17. století byl jeho boj proti ikonám malovaným podle „západních“ (nebo „polských“) vzorů.

Nepřípustné „latinské vlivy“ se vyskytovaly rovněž na tzv. Kyjevsko-mohyljanské akademii v Kyjevě, která se moskevskému vlivu vymykala. Bylo to pravoslavné učiliště s bezmála stoletou tradicí, které bylo nadějným ostrůvkem pravoslavné kultury v dávném hlavním městě Kyjevské Rusi. Kyjevská akademie byla něčím výjimečným, pokud jde o pravoslaví, podle předpisů tam totiž učili nejenom řečtinu, ale také latinu. V ní se seznamovali nejenom s díly tzv. východních církevních otců, ale rovněž těch spojených se západní tradicí. A prohlubovali dokonce znalosti starověkých filosofů (např. Aristotela), kteří byli nepochybnou inspirací pro rozvoj katolické filosofie a teologie ve středověku (scholastika). ►

*Bula unie mezi latinskou a řeckou církví,
vydaná na zasedání rady ve Florencii v roce 1439*

► Co je důležité: v okruhu Kyjevsko-mohyljanské akademie přijímali některé formy zbožnosti spojené víceméně s latinskou tradicí – například eucharistický kult. V pravoslavné tradici nebyl znám v takové formě (adorace, eucharistická procesí), v jaké se od věků realizuje v západní církvi, a prostřednictvím kyjevské akademie se začal rozšiřovat v 2. polovině 17. století i v Moskvě.

Poté, co byl Kyjev (od roku 1667) odtržen od polského státu a stal se součástí Ruska, kulturní vlivy kyjevské akademie svou atraktivností velmi silně působily na moskevské společenské elity (bojary). Carství a cerkov tedy cítily povinnost (ve jménu boje proti „latinské herezi“) systematicky tyto vlivy potlačovat. Roku 1690 na sněmu moskevské cerkve došlo k exkomunikaci „chleboboklonné hereze“ (jak nazývali příkladný eucharistický kult v latinské církvi) a byly odmítnuty liturgické knihy vydané v Kyjevě jakožto nakažené „latinskou herezí“.

Co hledal Petr I. na Západě?

V polském státě Rzecz Pospolita bylo zlatým věkem Brestlitevské unie, obdobím, kdy se velmi dynamicky rozvíjela, 18. století. Ve stejné době polský stát v politickém smyslu přicházel do období úpadku, spojeného s epochou saskou. Téměř neustále začínají na polských územích pobývat ruská vojska přivedená carem Petrem I. Tento vládce je v historii Ruska spojován především s násilným (také doslovně ve smyslu toho slova – často za užití důtek – nahajky a karabáče) otevřením této země na Západ (tzv. okcidentalizace).

Ale v žádném případě toto otevření neznamenalo otevření se pro katolicismus, i když v ohledu geografickém na západ od Ruska leželo katolické Polsko. Car Petr hledal inspiraci z jiného směru. Okcidentalizace Ruska v dobách Petra I. byla charakterizována především existencí – na carském dvoře a v jemu podřízených ruských intelektuálních elitách – silně podloženého přesvědčení o skutečnosti jistých duchovních vazeb mezi pravoslávím a protestantismem. Podobného mínění byla rovněž jedna z nástupkyň Petra I., carevna Kateřina II. (původem Němka), která přímo tvrdila, že mezi pravoslávím a luteránstvím nejsou vůbec žádné roz-

díly. Jistě nebyl bez významu pro takové tvrzení fakt, že hlavním „kanálem“, skrze který probíhala okcidentalizace Ruska, byli pobaltští Němci, téměř bez výjimky luteránského vyznání.

Protestantská vize vztahu stát – církev, v níž je dominující stranou stát a církev je zredukována na instituci jemu naprosto podřízenou, na statut církve státní, v níž je vládce státu jakoby úředně její hlavou (viz anglikánská církev) – velice odpovídala plánům Petra I. Car totiž v rámci vlastních prováděných reforem úplně zlikvidoval existenci samostatného moskevského patriarchátu (je nakrátko obnoven po svržení carismu v roce 1917) a sám sebe prohlásil hlavou moskevské cerkve, již vládl prostřednictvím zvláštního orgánu své administrativy.

Nový Řím nad Něvou

Je třeba si také povšimnout antikatolického kontextu souvisejícího s vytvořením nového hlavního města Ruska, Sankt Petěrburgu (doslova to znamená Svätý hrad Petra), Petrem I. Jak píší ruští historiko-

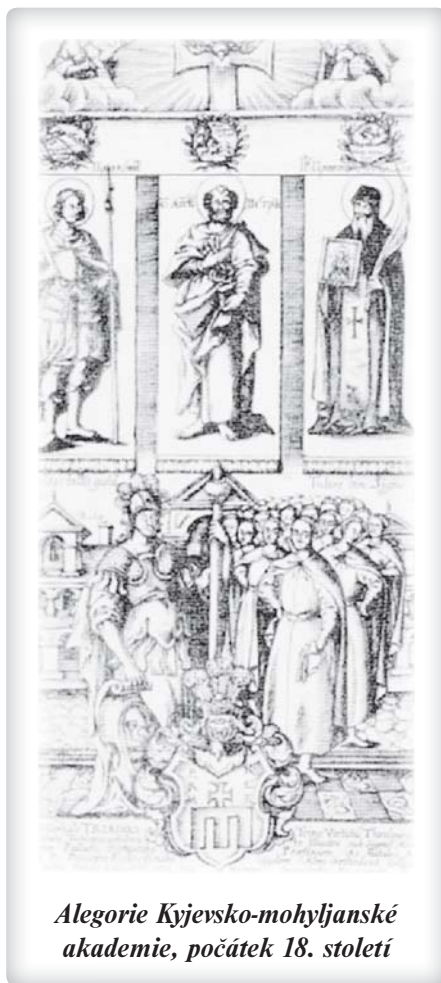
vé, kteří se tou otázkou zabývají, máme tu co do činění s novou verzí antikatolické koncepce „nového Říma“, který má nějak sesadit z trůnu „starý“ (papežský) Řím: „Ze dvou možností hlavního města – jako střediska svatosti a jako hlavního města nacházejícího se ve stínu císařského Říma – vybral Petr druhou. Orientace na Řím, s pominutím Byzance, přirozeně otevírala problém rivality s Římem katolickým o právo na historické dědictví. (...) V tomto kontextu nazvání nového hlavního města Hradem svatého Petra se nevyhnutelně pojilo nejenom s oslavou nebeského patrona Petra I., ale i s představou Petrohradu jako nového Říma. Tato orientace na Řím se objevuje nejenom v názvu hlavního města, ale i v jeho znaku. (...) Znak Petrohradu v sobě obsahuje zmodifikované motivy znaku města Říma (nebo Vatikánu jako dědice Říma), a to samozřejmě nemohlo být věcí náhody.“ (J. Lotman, B. Uspenskoj)

Kromě toho, že v mnoha záležitostech bylo panování cara Petra I. radikálním odtržením od dosavadních státních tradic „staré Moskvy“, v jedné věci car zachoval souvislost. Jeho nepřátelství vůči církvi uniatů odpovídalo nenávisti k řeckokatolíkům, jakou projevovali jeho předchůdci na moskevském trůně.

Když car se svou armádou přecházel skrze východní oblasti polského státu, osobně zabíjel uniatké kněze (např. v Polocku), dával příklad svým poddaným, jak postupovat vůči uniatům. Když se roku 1708 kozácký ataman Ivan Mazepa smířil s Karlem XII., car Petr I. vylíčil cíl onoho spojení ve svém manifestu k „naším věrným poddaným národa maloruského“ – „že chtěl maloruskou zemi uvést do nevolnictví a dát ji pod panování polské a cerkve Boží a monastýry věnovat uniatům“.

(Pokračování)

Z *Mitujcie się!* 2/2015
přeložila -vv-

Alegorie Kyjevsko-mohyljanské akademie, počátek 18. století

Poznámky:

⁽¹⁾ Také Období zmatků či Vláda samozvanců. Jde o období ruských dějin v letech 1598 až 1613. V té době vymřela v Ruském carství dynastie Rurikovců a po ní nastoupili Romanovci. Mezitím však vládli samozvanci, kteří prohlašovali, že jsou legitimními držiteli carského trůnu. [pozn. red.]

Ojedinělý archeologický nález u Genezaretského jezera

Snížení hladiny Genezaretského jezera (Kineret - תרניכה סי) způsobilo, že se nad hladinu dostala dosud jezerní vodou pokrytá velká mramorová deska, na níž je hebrejský nápis. Co je na ní napsáno a je prvním důkazem o existenci židovského sídla v této oblasti? Patrně tato deska opravdu dokazuje, že před 1500 lety bylo na tomto místě židovské sídlo. O existenci židovského sídla na východním břehu Genezaretského jezera věděli archeologové již od počátku 60. let minulého století, když se pod hladinou jezera našly zbytky velkého vlnolamu z byzantské doby. V prosinci 2015, kdy velmi poklesla vodní hladina Kineretu, se vrátili badatelé z Haifské univerzity na ono místo a našli tam velkou mramorovou desku, jejíž stáří určili na 1500 let. Na desce je aramejský nápis psaný hebrejským písmem, což možná dokazuje existenci židovského sídla na tomto místě. Nález podporuje domněnku, která se dodnes řadila spíše k folklóru, že se jedná o město Gerasu (hebrejsky Kursi - יסרוכ), známou z Lukášova evangelia 8,26-39, kde Ježíš uzdravil posedlého démony, kteří z něho pak vešli do vepřů. (Také: Mt 8,28-34 a Mk 5,1-20.)

Nález mramorové desky s aramejským textem psaným hebrejským písmem je považován za velmi exkluzivní, neboť silně podporuje předpoklad, že na místě bylo židovské nebo židovsko-křesťanské město. Celá lokalita, v níž se během posledních let objevily archeologické nálezy dokazující existenci křesťanského města z 5. století, byla roku 1980 prohlášena Národním parkem Kursi podle názvu syrské vesnice, která byla nedaleko.

Na mramorové desce o velikosti 150x70 cm se podařilo vědcům dosud rozluštit dvě slova: „אמן - amen“ a „הירמרה - Marmaria“, toto slovo s největší pravděpodobností ukazuje na Marii, Ježíšovu Matku.

Profesorka Michal Arziová a dr. Chajim Cohen z Haifské univerzity uvedli, že nápis nasvědčuje tomu, že na tomto místě bylo židovské sídlo, což je opravdu výjimečné, neboť v byzantské době na východním břehu Genezaretského jezera téměř žádná židovská sídla neexistovala. Vědci též dodali, že kromě Magdaly nebyly dodnes žádné důkazy o tom, že by v byzantském období byla v této oblasti židovská sídla.

Profesorka Arziová uvedla, že mramorová tabule s dedikačním textem se našla u vchodu do vnitřní místnosti v budově, která pravděpodobně sloužila jako synagoga. Text je psán v osmi řádcích, ale běžně se nesetkáváme s tak dlouhými nápisy vytesanými do kamene hebrejským písmem. Lze předpokládat, že muž, kterému byla věnována tato aramejská dedikace, měl obrovský vliv na místní obyvatel. Mezi archeologickými nálezy se nevyskytuje podobná dlouhá dedikace, která by byla dosud nalezena na území Izraele. Archeologické vykopávky v Národním parku Kursi se provádějí ve spolupráci se Správou národních parků a izraelským Památkovým úřadem.

Z Eretz.cz (16. 12. 2015)

Znamení Svatého roku - dokončení katecheze Svatého otce Františka ze str. 2

bude moci vcházet i vycházet a najde pas-tvu.“ (Jan 10,9) **Projítí Svatou branou je znamením naší důvěry v Pána Ježíše**, který nepřišel soudit, ale spasit (srov. Jan 12,47). Dávejte si pozor, až vám nějaký chytrák bude říkat, že je za to třeba zaplatit. Spása se nekupuje! Branou je Ježíš a je zdarma! Ježíš říká o těch, kteří vcházejí jinudy, než se má, že jsou zloději a lupiči. Mějte se tedy na pozoru: spása je zdarma. Projítí Svatou branou je znamením opravdového obrácení našeho srdce. Když procházíme onou branou, je potřeba pamatovat na to, že máme otevřít dokořán také bránu svého srdce. Když stojím ve Svaté bráně, říkám: „Pane, pomoz mi otevřít dokořán bránu mého srdce!“ Svatý rok by nebyl moc účinný, kdybychom branou svého srdce nenechali projít Krista, který nás pobízí jít druhým vstříc a přinášet Jeho a jeho lásku. Jako

tedy zůstává otevřena Svatá brána, protože je znamením přijetí, které nám vyhrazuje sám Bůh, tak také ať je naše brána stále otevřena, aby nikdo nebyl vyloučen, ani ten či ta, kdo mne obtěžuje.

Důležitým znamením Svatého roku je **zpověď**. Přistoupit k této svátosti, která nás smiřuje s Bohem, znamená učinit přímou zkušenost s jeho milosrdenstvím, znamená najít Otce, který odpouští, Boha, který odpouští všechno. Bůh nás chápe i s našimi omezeními a našimi kontradikcemi. A nejenom to. Bůh nám svojí láskou říká, že když svoje hříchy uznáváme, je nám ještě bližší a vybízí nás hledět vpřed. Když uznáváme svoje hříchy, v nebi se slaví. Ježíš pořádá slavnost a tou je jeho milosrdenství. Neklesejme na mysl. Kupředu.

Častokrát jsem slyšel říkat: „Otče, nedovedu odpustit sousedovi, spolupracovníkovi, tchýni, snaše.“ Všichni jsme to

slyšeli: „Nedovedu odpustit.“ Jak ale můžeme prosit Boha o odpuštění, když nejsme schopni odpustit? Odpuštění je něco velkolepého, a přece není snadné odpustit, protože naše srdce je ubohé a pouze svými silami to nedokáže. Pokud se však otevřeme přijetí Božího milosrdenství, dostaneme schopnost odpustit. Mnohokrát jsem slyšel: „Nemohl jsem dotýcného ani vidět. Nenáviděl jsem jej, ale jednoho dne jsem přistoupil k Pánu, prosil o odpuštění svých hříchů a odpustil jsem mu také.“ To se stává denně. Tuto možnost máme vždycky nablízku.

Odvahu tedy! Prožijeme Svatý rok těmito znamením, která obnášejí velkou sílu lásky. Pán nás bude provázet a povede nás, abychom ve svém životě zakoušeli i další důležitá znamení. Odvahu a kupředu!

Překlad Česká sekce Rádía Vatikán

Pondělí 18. 1. 2016

6:05 Kalvária Nitrianské Pravno **6:40** V rukou Božích **7:10** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **7:23** VideoJournal české vědy **7:40** Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů **9:05** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **9:15** Srdece pro bezmocné **9:40** Přejeme si... **10:05** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Co je bez chvění, není pevné **10:30** Harfa Noemova **10:55** Stíny barbarské noci **11:40** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **11:45** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Buon giorno s Františkem **13:55** Slezská Lilie 2014: koncert skupiny The Elements (SK) **14:45** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **16:00** V souvislostech (124. díl) **16:20** Můj Bůh a Walter: Mše II. **16:50** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **17:35** Všechny mé děti **18:10** Vezmi a čti: Leden 2016 [P] **18:25** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam **18:40** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **19:00** Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Přejeme si... **20:00** Ich bin: Já jsem **20:55** Symposium M. Jan Hus: – svědek křesťanské víry pro naši dobu **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) **21:15** Terra Santa News: 13. 1. 2016 **21:40** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **22:45** Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:15** Ars Vaticana (26. díl) **23:30** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 1. 2016

6:05 Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Má vlast: Cheb **8:00** Pod lampou: A dost! **10:05** Muzikanti, hrajte **10:35** Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta **11:35** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **11:40** Bible pro nejmenší: Balaam **11:45** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Terra Santa News: 13. 1. 2016 **12:35** V souvislostech (124. díl) **12:55** Ars Vaticana (26. díl) **13:05** Na druhé straně zdi **13:40** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **13:55** Vše pro mého krále a královnu **14:25** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **16:00** Přejeme si... **16:20** O starých Starých Hamrech **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze **17:20** Staňte se solí **18:00** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **18:30** Bible pro nejmenší: Poslední večere **18:35** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:40** Animované biblické příběhy: Eliáš **19:10** Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires **19:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 1. 2016 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:00** Řeckokatolický magazín [P] **21:20** Přejeme si... **21:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 1. 2016 **22:05** Post Scriptum **22:15** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ **23:35** Uganda, trpící perla Afriky **0:10** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 1. 2016 **6:25** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **7:35** Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:10** Pro vita mundi (116. díl): Václav Hudeček **9:00** Všechny mé děti **9:35** Ars Vaticana (26. díl) **9:50** Přímý přenos generální audience papeže [L] **11:00** Princ, který si vybral Dona Boska **11:45** Bible pro nejmenší: Poslední večere **11:50** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Marcel Van – skrytý apoštol lásky **13:50** Vezmi a čti: Leden 2016 **14:05** Hlubinami vesmíru **14:45** ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) **15:00** Poselství svatých: Ignác z Loyoly

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

15:10 Poslány sloužit **15:40** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **16:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ **17:30** Chléb náš vezdejší **17:40** Můj Bůh a Walter: Zpověď **18:00** Zpravodajské Noeviny: 19. 1. 2016 **18:20** Cenacolo, post scriptum **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **18:40** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:45** Svatá Anežka **19:05** Anežka Česká **19:15** Mwebare kwija – Klinika v buši **19:30** Terra Santa News: 20. 1. 2016 [P] **20:00** Večer chval (46. díl): Jedním srdcem **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) [P] **21:30** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu [P] **22:25** Generální audience Svatého otce **22:55** Řeckokatolický magazín **23:10** Má vlast: Cheb **0:35** Vezmi a čti: Leden 2016 **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 1. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **6:50** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) **7:05** O starých Starých Hamrech **7:50** Terra Santa News: 20. 1. 2016 **8:15** Muzikanti, hrajte **8:45** Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **9:45** Stavitelé měst **10:00** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **11:30** Kouzlo strun **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **11:50** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Má vlast: Cheb **13:40** Generální audience Svatého otce **14:10** Harfa Noemova **14:35** Pro vita mundi (116. díl): Václav Hudeček **15:25** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **16:00** Zpravodajské Noeviny: 19. 1. 2016 **16:20** Srdece pro bezmocné **16:45** Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **17:20** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **17:35** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **18:00** Animované biblické příběhy: Eliáš **18:30** Bible pro nejmenší: Seslání Ducha Svatého **18:35** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:40** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 [P] **20:00** Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi [P] **21:05** Putování po evropských kláštrech: Benediktinský klášter v Lovani, Belgie **21:35** Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 **22:00** Post Scriptum **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 **0:35** Můj Bůh a Walter: Zpověď **0:50** V rukou Božích **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 **6:25** Krajané z Gerníku **8:00** Outdoor Films s Tomášem Roubalem (45. díl) **8:35** VideoJournal české vědy **8:50** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **9:40** Vezmi a čti: Leden 2016 **10:00** Ich bin: Já jsem **11:00** ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) **11:10** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **11:30** Kouzlo strun **11:45** Bible pro nejmenší: Seslání Ducha Svatého **11:50** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (27. díl) **13:00** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **13:50** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl)

14:05 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny The Elements (SK) **14:50** Buon giorno s Františkem **15:50** Nikdy není pozdě **16:05** Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 **16:25** Na druhý pohled, 4. díl **18:00** Všechny mé děti **18:30** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:35** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:40** Odkaz vysočanských předků **18:45** Můj Bůh a Walter: Zpověď **19:00** Putování po evropských kláštrech: Benediktinský klášter v Lovani, Belgie **19:30** Velké ticho v Poličanech **20:00** Kulatý stůl (166. díl): Zlo ve světě i v nás **21:40** Salesiánský magazín **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Oslovit Zachea **22:25** Nevybroušené diamanty **22:55** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková **23:45** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **0:05** Templetonova cena: Mysl a duch **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 1. 2016

6:05 Poselství svatých: Ignác z Loyoly **6:15** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) **6:30** Řeckokatolický magazín **6:45** Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **7:05** Můj Bůh a Walter: Zpověď **7:20** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Oslovit Zachea **7:45** Pan profesor **8:10** Vezmi a čti: Leden 2016 **8:25** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **8:55** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **9:00** Animované biblické příběhy: Eliáš **9:35** Pastýř na čluu **10:00** Mše svatá s hnutím Na vlastních nohou z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 1. 2016 **12:30** Pod lampou **14:35** Vatican magazine (845. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:05** Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi **16:15** Terra Santa News: 20. 1. 2016 **16:35** Ich bin: Já jsem **17:35** Muzikanti, hrajte **18:10** Bratr Prem Bhai **18:20** Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku **18:25** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:30** Buon giorno s Františkem **19:30** V souvislostech (125. díl) [P] **20:00** Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu **20:50** V pohorách po horách (4. díl): Kriváň **21:05** Smírčí kříž [P] **21:35** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **22:45** Na druhé straně zdi **23:15** O starých Starých Hamrech **0:05** Slezská Lilie 2014: koncert skupiny The Elements (SK) **0:50** V rukou Božích **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 1. 2016

6:15 Ars Vaticana (27. díl) **6:25** Všechny mé děti **6:55** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **7:45** Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi **8:50** Srdece pro bezmocné **9:15** Cesta na přehlídku církevních škol **9:25** Jan Pavel II. na Velehradě **19:00** Mše svatá z baziliky Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje: Velehrad [L] **11:20** Lily **11:30** VideoJournal české vědy **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (10. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (125. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu **14:15** Muzikanti, hrajte (3. díl): S dechovou hudbou Bojané **15:25** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **16:20** Můj Bůh a Walter: Zpověď **16:35** Za operou **17:25** Smírčí kříž **17:55** Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady **18:00** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **18:30** Animované biblické příběhy: Eliáš **19:00** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) **19:15** Poselství svatých: Johanka z Arku **19:30** Přejeme si... [P] **20:00** Má vlast: Synagoga Hranice [P] **20:55** V souvislostech (125. díl) **21:20** Ich bin: Já jsem **22:20** Cenacolo, post scriptum **22:30** Buon giorno s Františkem **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:40** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Oslovit Zachea **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:50** Ars Vaticana (27. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

VEČEŘADLA MKH V OSTRAVĚ – ZMĚNA!

Dlouhá léta probíhala **večeřadla Mariánského kněžského hnutí** v ostravské **katedrále Božského Spasitele** každé druhé pondělí v měsíci. O toto večeřadlo se ochotně staral Dr. Lubomír Štula. Nyní se už nemůže věnovat organizaci, a proto večeřadla v katedrále končí. Ale ne úplně. Večeřadla budou bývat nepravidelně. Nejbližší výroční večeřadlo MKH bude v katedrále **o svátku Jména Panny Marie v pondělí 12. 9. 2016 v 16.30 hodin** (v 18.00 hodin mše svatá). Adekvátní náhradou pro Ostravu a okolí by měla být večeřadla, která už více než 20 let probíhají **v Ostravě-Svinově v kostele Krista Krále každý čtvrtek od 16.30 hodin** a která vede R. D. P. Ing. Antonín Hořák. V 17.30 hodin je mše svatá. V zimě probíhají večeřadla v kapli na faře. Místo je dobře dostupné městskou hromadnou dopravou. Jste srdečně zváni! A konečně bych chtěl moc **poděkovat Dr. Lubomíru Štulovi** za jeho dlouholetou práci pro MKH v Ostravě, hlavně za organizaci pravidelných večeřadel v katedrále i jinde, a popřát mu do dalších let mocnou ochranu Panny Marie pro celou jeho rodinu. Pán Bůh zaplať!

P. Jiří Polášek za MKH

AKCE MATICE SVATOKOPECKÉ NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

V neděli 17. ledna 2016 pořádáme v **16.15 hodin** ve Francouzském sále svatokopecké fary **besedu se sběratelem Ing. Mošou na téma ŠPERKY A OZDOBY VYROBENÉ Z MINCÍ A MEDAILÍ**. Beseda je doplněna snímků i ukázkou výrobků.

V neděli 7. února 2016 v 16.15 hodin v tomtéž sále se uskuteční **beseda s Ing. arch. Jaromírem Haincem na téma JAPONSKO – MODERNÍ ZEMĚ PLNÁ TRADICÍ**, doplněná promítáním snímků z cesty.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce

Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „PROJÍT BRÁNOU MILOSRDNÉHO SRDCE JEŽÍŠOVA“**, která má přímou souvislost se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 6.–7. února 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 1. února 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

ŘK farnost Třebíč-Město ve spolupráci s CK Voma pořádá **POUŤ DO ŘÍMA KE SVATÉ BRÁNĚ**, dále Pompeje – bazilika Panny Marie Růžencové, P. Pio, Monopello, Loreta, Assisi. Doprovází P. Václav Kříž. Termín: **12.–19. 3. 2016**, cena: 8550 Kč + 10 Euro. Informace na www.ckvoma.cz • tel. 568 821 115.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. LEDNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 1.		PO 18. 1.		ÚT 19. 1.		ST 20. 1.		ČT 21. 1.		PÁ 22. 1.		SO 23. 1.			
Antifona	919	1029	1653	1870	949	1061	964	1077	1708	1924	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1653	1870	949	1062	964	1078	1709	1926	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	1278	1418	950	1062	965	1079	1283	1423	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1279	1418	953	1066	969	1083	1283	1423	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	688	777	1279	1418	953	1066	969	1083	1283	1423	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	1279	1418	953	1066	969	1084	1711	1927	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	689	778	1279	1419	954	1067	1282	1422	1283	1423	1285	1425	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	689	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 16. 1.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1280	1419	959	1072	975	1090	1714	1932	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	1280	1420	960	1073	976	1091	1284	1424	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	1661	1878	960	1073	976	1091	1715	1932	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1280	1420	962	1076	979	1094	1284	1424	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	1281	1420	962	1076	979	1094	1284	1424	1011	1129	689	778
Prosby	918	1028	933	1044	1281	1421	963	1076	979	1095	1718	1936	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	689	778	689	778	1279	1419	963	1077	1282	1422	1283	1423	1285	1425	690	779
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 17. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 62,1–5
Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.9–10ac
Odp.: 3 (*Výpravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
2. čt.: 1 Kor 12,4–11
Ev.: Jan 2,1–11

Pondělí 18. 1. – památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 15,16–23
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 19. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 16,1–13
Ž 89(88),20.21–22.27–28
Odp.: 21a (*Nalezl jsem Davida, svého služebníka.*)
Ev.: Mk 2,23–28

Středa 20. 1. – nezávazná památka sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: 1 Sam 17,32–33.37.40–51
Ž 144(143),1.2.9–10
Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála.*)
Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtek 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: 1 Sam 18,6–9; 19,1–7
Ž 56(55),2–3.9–10.11–12.13
Odp.: 5bc (*V Boha důvěřuji, nebudu se bát.*)
Ev.: Mk 3,7–12

Pátek 22. 1. – nezávazná památka sv. Vincence

1. čt.: 1 Sam 24,3–21
Ž 57(56),2.3–4.6+11
Odp.: 2a (*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se!*)
Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 23. 1. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 1,1–4.11–12.19.23–27
Ž 80(79),2–3.5–7
Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mk 3,20–21

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

365 DNÍ S PAPEŽEM FRANTIŠKEM • PROMLUVY OD SVATÉ MARTY

Z italských originálů vybrala Jana Csukášová
• Překlad Milan Glaser • Redakce Ivana Albrechtová, Pavel Mareš

Papež František v kapli Domu svaté Marty slouží každé ráno mši svatou, při níž pronáší krátkou promluvu. Tato kniha předkládá výběr nejsilnějších myšlenek z těchto ranních bohoslužeb s nadějí, že poslouží mnohým, kdo chtějí denně čerpat z pramenů Boží moudrosti a zamýšlet se nad životem ve světle evangelia.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 115x180 mm, 208 stran, 249 Kč

MILOSRDNÍ JAKO OTEC

Uspořádala Anna Penna FSP

Tato malá knížečka vyšla u příležitosti Svatého roku milosrdenství. Čerpá z textů papežovy buly *Misericordiae Vultus*, je doplněna biblickými úryvky a některými úryvky a modlitbami z Deníku sv. Faustyny Kowalské.

Paulinky • Brož., 90x140 mm, křídový papír, 32 stran, 35 Kč

SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ • PRŮVODCE NA KAŽDÝ DEN

Tomáš Špidlík • Vybral a uspořádal Pavel Ambros • Odpovědná redaktorka Luísa Karczubová

Svatý rok milosrdenství je pro celou církev mimořádnou událostí. Co v něm máme dělat? K tomu nám může pomoci tato kniha. Předložené body ke každodenní meditaci jsou vy-

brány z díla otce Tomáše Špidlíka a sledují tento záměr: obdržet stravu pro vnitřní život a zároveň čerpat podněty pro apoštolskou činnost z osvědčených pramenů.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Váz., přebal, 135x210 mm, 408 stran, 340 Kč

SV. JAN MARIA VIANNEY V ČESKÝCH ZEMÍCH • SBORNÍK K PUTOVÁNÍ SRDCE SV. FARÁŘE ARSKÉHO V ČR V ZÁŘÍ 2014

Sestavil P. Filip M. Antonín Stajner • Překlady francouzských textů Markéta Klímová, Simona Nagyová • Slovo na úvod Jan Vokál, biskup královéhradecký

Knižní ohlédnutí za poutí relikvie srdce sv. faráře arského Českou republikou připomíná mnoho nezapomenutelných okamžiků tohoto putování a přibližuje dojemná setkání s nejrůznějšími lidmi od Plzně po Ostravu.

Martin Leschinger - Flétna
Brož., 160x230 mm, křídový papír, 128 stran, 195 Kč

ZVONY A KUTNY

Napsala M. Cristina Borges • Ilustrovala Michaela Harrison • Z angličtiny přeložila Mgr. Kateřina Kutarňová

Kniha pro děti menší, větší i ty velké. Přístupným a poutavým způsobem vypráví o tom, co je zasvěcený život, jaké různé podoby může mít a co v sobě zahrnuje. Vše je ilustrováno příběhy konkrétních postav dávné i nedávné minulosti. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno
Brož., 215x275 mm, 44 stran, 120 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mraví. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.